

EUGENESE EN DE MISDADIGER

DOOR LEONARD DARWIN. ¹⁾

Zij, die er in geslaagd zijn de stroom van het menselijk denken in betere banen te leiden, hebben bijna onvermijdelijk bij het komen tot hun konklusies enige fouten gemaakt; en het is vaak gebeurd, dat men zich deze grote intellektuele pioniers meer herinnerd heeft wegens deze fouten dan wegens de weldaden, die zij de mensheid bewezen hebben. Op Lombroso bijvoorbeeld heeft men de kritiek geuit en naar ik meen terecht, dat hij te grote nadruk gelegd heeft op het verband tussen krankzinnigheid en genialiteit en te veel belang gehecht heeft aan de lichamelijke bijzonderheden der misdadigers. Vaak wordt vergeten, dat hij erop gewezen heeft, dat de juiste methode om de oorzaken der misdaad te bestuderen, is — de misdadiger zelf te bestuderen; een waarheid die hij zo vanzelfsprekend gemaakt heeft, dat het nu schijnt, alsof er, geen verdienste in de ontdekking daarvan zou liggen. Hij heeft ook zeer duidelijk onderkend — en dit is een punt, hetwelk mij speciaal belang inboezemt — dat misdaad in nauwe betrekking staat tot de erfelijke eigenschappen van de misdadiger. Ik heb dan ook heden dit onderwerp vooral gekozen, omdat het mij de gelegenheid verschaft in Italië een blijk van bewondering te geven voor de grote Ital. kriminalist Lombroso, die door zijn werken de weg voor een waarachtige wetenschap der kriminologie heeft geopend.

Het is noodzakelijk dat ik, in de hier volgende korte bespreking van de misdaad, bekeken vanuit een eugeneties gezichtspunt, ten-einde kort te wezen, zeer dogmaties in mijn beweringen ben. Ik maak geen aanspraak op oorspronkelijkheid in mijn opmerkingen, hoewel ik waarschijnlijk de voetstappen van oorspronkelijke denkers zal drukken door fouten te maken. Ik hoop daarom, dat men begrijpt, dat ik, ofschoon mijn uiteenzettingen in een positieve vorm

¹⁾ Voordracht, gehouden op het Italiaansch Eugenetisch Congres te Milaan September 1924, voor dit Tijdschrift ter publicatie afgestaan. L. Darwin is een der zonen van Charles Darwin. Hij was geruimen tijd president der Geographical Society en bewoog zich later op sociaal-oekonomisch gebied. Hij is o.a. de schrijver van een in Amerika veel gelezen boek „Municipal Trade”. Sedert verscheidene jaren is Darwin voorzitter van de „Eugenics Education Society” met haar orgaan „The Eugenics Review”. In 1912 presideerde hij het 1e internationale Eugenetische Congres te Londen.

gegeven zullen worden, er mij waarlik wel bewust van ben, dat een groot deel van het terrein, hetwelk ik mij voorstel te betreden, vol voetangels en klemmen ligt.

De eugenetische hervorming in verband met misdadigers, welke tans waarschijnlijk in de kortste tijd nuttige resultaten zou opleveren, zou zijn, om van de huidige gevangenen alle geestelijk abnormalen nauwkeurig uit te schiften, hen naar geschikte instellingen ter verzorging over te brengen en dientengevolge hun voortplanting te voorkomen. Onder ideale omstandigheden zouden allen, die voor de eerste maal van een misdrijf beschuldigd worden, vóór het onderzoek ter terechtzitting onderzocht worden op hun geestvermogens door voor deze taak speciaal onderlegde medici; en zij, die van geringere vergripen beschuldigd worden, moesten, indien ze geestelijk defekt bevonden worden, terstond naar geschikte instellingen worden overgebracht zondere verdere voortgang in rechte. Een dergelijk systeem zou tans prakties onuitvoerbaar zijn, omdat er geen voldoende aantal bevoegde beoordeelaars bestaan; doch het is in deze richting, dat de vooruitgang moet geschieden. En dat de gevolgen voor de mensheid weldadig zouden zijn, kan niet betwijfeld worden; want iedereen geeft tans toe, dat geestelijke defekten kunnen erfelijk zijn; terwijl volgens de hoogste autoriteiten, 10 à 20 % van alle tans in Engelse gevangnissen opgesloten personen geestelijk abnormaal zijn. En indien de licht zwakzinnigen in deze schattingen opgenomen waren, zou zelfs het onder gevangenen gevonden percentage nog hoger zijn.

Gaan we tans tot de beschouwing van de niet geestelijk defekte misdadigers over, dan valt op te merken, dat tegenwoordig algemeen toegegeven wordt, dat zij niet als een afzonderlike groep menselijke wezens kunnen beschouwd worden, doch alleen als gewone individuen, bij wie zekere algemene eigenschappen in biezonder sterke mate uitgesproken zijn; eigenschappen, welke, als zij gekombineerd optreden, ten gevolge hebben, dat degenen, die ze bezitten, op een ongewenste wijze op de prikkel van de omgeving, in welke zij terecht komen, reageren. Van al de menselijke eigenschappen nu, welke met misdaad samengaan, is domheid de meest opvallende. Domheid kan misdaad in zekere mate waarschijnliker maken, omdat deze tot ontslag uit 't werk leidt, tot lage lonen, armoede en daaruit voortvloeiende verleiding tot diefstal. Domheid houdt een gebrek aan vermogen in, verschillende gedachten met elkaar in verband te brengen. Dientengevolge zal, hoe gebrekkiger het verstand is, des te minder levendig vóór het begaan der misdaad gedacht worden aan de mogelijke gevolgen voor de persoon zelf en voor anderen.

Verder wordt domheid naar alle waarschijnlijkheid gewoonlik

tezamen aangetroffen met andere eigenschappen, die duidelijk misdaad bevorderen; zoals kwaadaardigheid, gemis aan zelfkontrole, overmatig vertrouwen op anderen, onbekwaamheid om in de toekomst te zien en verschillende zedelijke defekten. In ieder geval is, naar ons op goed gezag medegedeeld wordt, het enige kenmerk gemeen aan „de vergripen van 90 percent van het jaarliks tot gevangenisstraf veroordeelde personen — het enige kenmerk naast hun onduidbaarheid in een welgeordende maatschappij — de ongelooflijke domheid van hun wanbedrijven.” (Goring, „The English Convict”, blz. 18). Alle mogelijke moeite moet natuurlijk in het werk gesteld worden, om door opvoeding en oefening de wereld zowel van deze gebrekkige verstandelijke ontwikkeling als dientengevolge van de misdadigheid, waar hij toe voert, te bevrijden. Maar hoewel het onwenselijk is de ijver van allen, die zich met deze edele pogingen bezig houden, te knotten, moet toch toegegeven worden, dat de uitwerking van opvoeding op misdadigers meestal teleurstelling wekt; want aangeboren domheid kan niet door de onderwijzer uitgeroeid worden. Ten slotte moet men er op letten, dat het woord „misdadiger” hier gebruikt is om diegenen aan te duiden, die wegens misdaad veroordeeld zijn, terwijl het niet bedoelt, die wetsovertreders te omvatten, die er in slagen aan ontdekking te ontsnappen. En daar het op een zekere graad van intelligentie wijst, als men de arm van de wet ontsnapt, moeten de „misdadigers” waar wij het hier over hebben, gemiddeld zelfs dommer zijn dan de wetsovertreders, die niet ontdekt worden.

Vergeleken met de doorsnee-burger, is de gemiddelde misdadiger niet alleen geestelijk doch ook lichamelijk minderwaardig. Grotere sterkte maakt weliswaar iemand meer geneigd tot het begaan van gewelddadigheden; en inderdaad worden zij, die dgl. misdaden begaan, gekenmerkt door een gemiddelde mate van sterkte en lichamelijke stevigheid, welke aanmerkelijk boven het gemiddelde, van andere misdadigers en van normale leden der gemeenschap, uitgaat. Anderzijds vindt de zwakkeling het moeilijk om werk te verkrijgen en om, als hij werk heeft, voor z'n onderhoud voldoende loon te verdienen; en de daaruit voortvloeiende armoede vergroot de verleiding tot diefstal. Wat Engelse misdadigers in het algemeen — met uitzondering van de wegens bedrog veroordeelden — betreft, is bewezen, dat zij duidelijk beneden het peil van de bevolking in het algemeen staan in lengte en lichaamsgewicht.

Hoewel t. o. v. details vele vragen met betrekking tot de veroorzaking van misdaad zéér raadselachtig zijn, schijnt het, indien we de bovenstaande beschouwingen in het oog houden, toch duidelijk genoeg, wat in grote trekken de wetsovertreder van de gewone burger doet verschillen. Die personen, welke boven het gemiddelde

met zulke aangeboren eigenschappen voorzien zijn, die het weerstaan van de verleiding moeilijk maken, zullen vallen als zij voldoende verleiding op hun weg ontmoeten. Hoe slechter de aangeboren eigenschappen zijn, des te geringer behoeft de verleiding te wezen om de katastrofen in het leven te roepen; terwijl degenen, welke door de natuur niet slecht doch onvoldoende begiftigd zijn, enkel in abnormale omstandigheden zullen bezwijken. Het is als het ware de som van twee stel krachten, de erfelike en die van de omgeving, welke de misdadigers uit de massa der gewone individuen afzondert, van wie hij in graad maar niet in aard verschilt. Traditie en verschillende soorten omstandigheden leiden er vaak toe, dat meer leden van hetzelfde gezin dezelfde wijze om in hun levensonderhoud te voorzien aanvaarden; en gelijksoortigheid van omgeving kan verklaren dat vader en zoon beide misdadigers worden. Anderzijds kan de erfelijkheid van misdadigheid — om het zo maar te omschrijven — veroorzaakt zijn door die natuurlijke neigingen, welke er toe leiden, dat misdaad van vader op zoon over gaat. Waren het de slechte invloeden op de kinderen van het huis waar ze in opgebracht zijn, die hen de wet deden overtreden, of waren het hun gebrekkige natuurlijke gaven? Moeten we misdaad vergelijken met een erfelike of met een besmettelike ziekte? Deze vraagstukken, die hier voor ons liggen, zijn het oude twistpunt over de relatieve belangrijkheid van natuur en opvoeding; een geschil dat gewoonlijk van veel verwarring in gedachten vergezeld gaat en dat in het algemeen beëindigd moest worden met de verklaring dat beide belangrijk zijn.

Deze twee factoren van erfelijkheid en omgeving zijn inderdaad onderling zo verbonden, dat ze tans in de regel niet ontward kunnen worden; maar het feit dat ze niet gescheiden kunnen worden, roept, wegens redenen welke ik terstond zal opgeven, niet zo veel moeilijkheden voor onze maatschappelijke politiek met betrekking tot misdadigheid in het leven als we zouden verwachten. In ieder geval behoeft voor mijn doeleinden enkel vastgesteld te worden, dat erfelijkheid een belangrijke faktor met betrekking tot misdadigheid is en dat deze derhalve nooit over het hoofd moet worden gezien. Dit vraagstuk van de erfelijkheid in biezonderheden te bespreken zou te veel tijd in beslag nemen en ik kan bij deze gelegenheid niet meer doen dan te verwijzen naar L o m b r o s o ' s werken, waarin afkomst en misdaad zo vaak in verband met elkander genoemd worden. Wat Engelse schrijvers van autoriteit betreft, moeten vooral in dit verband de werken van wijlen Dr. G o r i n g bestudeerd worden; want niemand heeft misdadigers van een statisties standpunt zo zorgvuldig onderzocht als hij; en zijn gevolgtrekkingen wijzen aan, dat de neiging om misdaden te begaan in sterke mate van

vader op zoon overgedragen wordt door natuurlijke erfelijkheid. Kortom, gezien de massa feiten en argumenten, welke in de ene richting wijzen en het weinig wetenschappelijk bewijsmateriaal in de tegenovergestelde richting, schijnt het me toe, dat het zonneklaar bewezen is, dat de misdaad in nauw verband staat met zekere schadelijke overgeërfdde eigenschappen en dat dientengevolge iedere vermindering in vruchtbaarheid van misdadigers de strekking zou hebben, in toekomstige geslachten vele verkeerde aangeboren neigingen uit te roeien, mét de misdadigheid die uit deze voorspruit.

Onder de misdadigers zijn vele soorten, en het is daarom nodig te overwegen, of een bepaald tiepe vóór anderen onze aandacht moet in beslag nemen. De eugenist moet zeker verlangen bij voorkeur die misdadigers te behandelen, die de slechtste natuurlijke neigingen hebben; omdat het hun nakomelingen zijn, die waarschijnlijk in de toekomst betrekkelijk het meest schadelike element in de maatschappij zouden vormen. De man nu, die een ernstig vergrijp begaat, is gewoonlijk zeer moedig; terwijl, wat bedrog betreft, degenen, die dit soort misdaad bedrijven, dikwijls zeer bekwaam en zelden dronkaards zijn. Wat anderzijds de bedrijver van vele kleine vergrijpen betreft — de enige moed, die hij gewoonlijk toont, is de moed om schande te dragen en opsluitingen van korte duur. En verder wordt het geestelik minderwaardige tiepe van misdadiger „gekaracteriseerd door eerste veroordeling op jonge leeftijd, herhaalde volgende veroordelingen, en korte vonnissen voor betrekkelijk onbetekenende vergrijpen” („The English Convict”, p. 207). De gewoonte-misdadiger is inderdaad niet alleen de domste, maar ook lichamelik de minderwaardigste van alle misdadigers.

We mogen dus konkluderen, dat ten opzichte van hun geestelike en lichamelike gebreken, de gewoonte-misdadigers gewoonlik de ergste soort misdadigers omvatten; terwijl we zullen zien, dat wegens andere redenen de aandacht van de eugenist speciaal in die richting moet gevestigd worden. Gebrekkige intelligentie gaat ongetwijfeld met grote vruchtbaarheid gepaard; en het is daarom niet te verwonderen, als we lezen, dat dieven en andere kleine misdadigers, wier domheid buiten kijf is, uit de meest vruchtbare geslachten in de gemeenschap voortspruiten. Nu is natuurlijke vruchtbaarheid gepaard met natuurlijke minderwaardigheid de slechtst mogelike combinatie uit het oogpunt der rashygiëne; en deze schijnen, verenigd, de kenmerken van gewoontemisdadigers te zijn. Voorts begint de gewoonte-misdadiger zijn loopbaan van misdadigheid op zeer jeugdige leeftijd; 19 jaar is de meest voorkomende ouderdom voor de eerste veroordeling. Maar indien iemands aangeboren eigenschappen dusdanig zijn, dat het, op grond van eugene-

tiese overwegingen, wenselijk is hem niet toe te staan zich voort te planten, dan kan hoe vroeger zijn slechte eigenschappen zich in zijn leven openbaren en daardoor op de noodzakelijkheid van het nemen van voorzorgsmaatregelen in deze richting wijzen, des te beter zijn nakomelingschap beperkt worden. Op grond van deze overwegingen moet derhalve de jeugdige misdadiger speciaal bestudeerd worden. Gewoontemisdadigers vormen de grote meerderheid van degenen, die de wet overtreden en dit is een verdere krachtige reden voor eugenisten om speciale aandacht aan deze klasse van misdadigers te wijden.

Of we derhalve, hetzij naar hun aangeboren eigenschappen kijken, of naar hun natuurlijke vruchtbaarheid, of naar de vroege leeftijd, waarop ze voor de eerste maal door de wet uitgeschift worden, of wel naar hun aantal — gewoontemisdadigers vormen de klasse van misdadigers, van wie 't het meest wenselijk is de vruchtbaarheid te verminderen. Maar hoe kan dit gedaan worden? Voor het ogenblik zijn de enige methoden, die op ruime schaal aanvaard zouden kunnen worden, hetzij gevangenschap of afzondering; met dit laatste wordt bedoeld, opsluiting met zo min mogelijk leed, onder scheiding van de sexen. Maar hoe lang zouden deze perioden van opsluiting moeten duren? De gewoontemisdadiger van 40 jaar heeft evenveel kinderen als andere leden van de gemeenschap; want hun gezondheid wordt goed onderhouden gedurende hun korte perioden van gevangenschap en deze zijn niet lang genoeg om de vruchtbaarheid te verminderen („The Engl. Convict” p. 245). We zien dus, dat het sisteem van korte opsluitingen ongeveer nutteloos is als een methode om de vooruitgang van het ras te bevorderen; terwijl het ook veroordeeld kan worden, omdat het een volledige mislukking gebleken is als methode om de misdadiger zelf te verbeteren. De statistiek wijst aan: hoe groter het aantal straffen is, dat een klasse van misdadigers ondergaat, des te waarschijnlijker zullen ze in het algemeen wederom veroordeeld worden; een feit, hetwelk bewijst dat talrijke gevangenisstraffen waarschijnlijk misdadige neigingen meer versterken dan genezen.

Maar indien het stelsel van korte vrijheidstraffen door filantropen en eugenisten gelijkelijk veroordeeld wordt, welke mogelijkheden staan er dan tegenover? Aan misdadigers kan niet worden toegestaan, voortdurend in vrijheid te blijven en straffeloos misdaden te begaan; toch zou geen rechter bereid zijn, voor een onbetekenend vergrijp al het leed op te leggen, dat noodzakelijkerwijze een lange gevangenschap vergezelt. Pogingen moeten natuurlijk in het werk gesteld worden, om de misdadiger op te leiden en op te voeden, ten einde hem een zo goed mogelijké kans te geven om eerlijk zijn brood te verdienen als hij de gevangenis verlaat; en een dergelijke

opleiding zal het meeste uitwerken als het hem niet onnodig onaangenaam wordt gemaakt. En om vast te stellen, of de opleiding al dan niet er in geslaagd is, de misdadiger te verbeteren, vormen perioden van vrijheid de enige afdoende toetssteen. Iedere keer, dat deze toetssteen van vrijheid bewijst, dat de gegeven opleiding niet het gewenste gevolg heeft gehad — dat wil zeggen bij iedere volgende herhaalde veroordeling — worden de kansen, de misdadiger te verbeteren, geringer en geringer; totdat men haast zou kunnen beweren, dat het begaan van een nieuw misdrijf het zekere gevolg zou zijn van een opnieuw in vrijheid stellen van de misdadiger. En we moeten bedenken, dat gedurende deze vrijheidsperiode de jonge misdadiger niet alleen een onduldbare plaag is voor de samenleving, maar dat bij hem voortplanting ook steeds mogelijk is. Voortdurende afscheiding moet in het algemeen noodzakelijk geacht worden voor alle gewoonte-misdadigers, die talrijke vergripen gepleegd hebben; waarbij we dan de wetsovertreder moeten beschouwen als iemand, die onmachtig is zich zelf te beheersen, met definitief opgeven van alle gedachte hetzij aan straf of aan zijn volledige verbetering.

Indien van ieder gezichtspunt uit blijvende afzondering van de door en door verstokte gewoontemisdadiger aanvaard behoort te worden — hoe kunnen dan de bovenstaande ietwat tegenstrijdige voorwaarden het best vervuld worden en hoe moet beslist worden, wanneer de afzondering blijvend behoort te worden gemaakt? De volgende methode zou ik willen voorstellen als het beste compromis tussen deze botsende overwegingen: Bij eerste veroordeling moet de misdadiger, die niet slechts beboet wordt, naar een inrichting gezonden worden, welke speciaal voor de opleiding en opvoeding van misdadigers bestemd is en niet naar een gevangenis; en hij moet daar zolang gehouden worden als nuttig is. Bij tweede veroordeling moet een korte periode van gevangenschap opgelegd worden, voldoende onaangenaam om de misdadiger te doen verlangen, een derde veroordeling te vermijden, een gang van zaken, die nodig is, om de waarschijnlijkheid van versterking van de gewoonte van misdadigheid te verminderen en daardoor de weinigen die na een tweede misdaad aldus verbeterd kunnen worden, te redden. Korte en scherpe straffen van deze aard moeten voor de volgende twee of drie misdaden herhaald worden, met het doel om diegenen, die niet in staat zijn zich zelf te beheersen, op zo jong mogelijke leeftijd uit te schiften. Onder de tegenwoordige omstandigheden worden misdaden vaak begaan met het bepaalde oogmerk om het grootste gedeelte van de koude tijd in de gevangenis door te brengen — met vrijheid en de volle mogelijkheid van voortplanting gedurende de hele zomer. Na laat ons zeggen vier veroordelingen en na alle volgende veroordelingen, moeten

de opgelegde straffen in nadere overweging genomen worden door een speciaal rechtscollege, samengesteld uit juridische autoriteiten en zielkundigen, met de bevoegdheid lange of levenslange afzondering in de plaats van gevangenisstraf te stellen. Om te beginnen moet de afzondering alleen lang genoeg zijn om enige invloed te hebben, de vruchtbaarheid te verminderen; dat wil zeggen voor een minimum termijn van 2 jaar. De termijnen van afzondering moeten langer en langer worden na iedere volgende veroordeling, totdat men beslist, dat hetzij het levende of toekomstige geslacht volledig beveiligd moet worden tegen de verderfelijke invloeden van de misdadiger door hem blijvend af te zonderen. De leeftijd bij eerste veroordeling, de graad der begane misdaden, hun aantal, zowel als de geestelijke en lichamelijke toestand van de schuldige zijn de feiten, welke dit speciale rechtscollege voor ogen moet houden bij het nemen van zijn beslissingen.

Bij het lezen van de werken van kriminalisten valt op, hoe zelden op het lot van de kinderen van misdadigers gewezen wordt; een ernstig verzuim indien, gelijk Goring's boek aanwijst, het kind van de misdadiger tien maal zo grote waarschijnlijkheid heeft voor een misdaad veroordeeld te worden als het kind van fatsoenlijke ouders. Zonder twijfel zullen er nog lang vele maatschappelijke hervormers zijn, die weigeren voldoende of zelfs enige rekening te houden met de faktor der erfelijkheid, en die het voortkomen van meerdere misdadige nakomelingen uit één huisgezin enkel als een bewijs voor de slechte invloed van dat gezin beschouwen. Laat ons daarom voor een ogenblik enkele van deze kwesties bekijken uit het gezichtspunt van diegenen, die geloven dat de omgeving alles is met betrekking tot de karaktervorming. In dit verband moet er allereerst op gewezen worden dat, hoe groter de neiging van een jongen tot misdadigheid is — door welke oorzaak dan ook — hij des te eerder verleiding zal ontmoeten, die sterk genoeg is om hem te doen vallen. Het gevolg is, dat gemiddeld naarmate de misdadiger vroeger in zijn leven de wet overtreedt, des te groter de kracht van zijn slechte neigingen zal zijn en des te veelvuldiger het aantal volgende veroordelingen. Maar wanneer de kriminele statistiek aangeeft, dat de jeugdige misdadigers inderdaad de meest hardnekkige misdadigers worden, dan vinden we daarin nog iets meer dan enkel de bevestiging van de theoretiese voorspelling. Want indien dit zo is, zien we, dat de jongen, die uit een slecht huisgezin verwijderd en opgeleid wordt in een verbeterinstelling, in de regel niet minder kansen tot misdadige neigingen heeft dan vele andere jongens, die gedurende langer tijd in huisgezinnen hebben geleefd, waar zij ten slotte als misdadigers uit komen. Is het daarom niet zeer onwaarschijnlijk, dat enige wijziging in de opleiding, die de jeugdige misdadiger nu krijgt,

het gevolg zou hebben, dat hij op eenzelfde nivo komt als degenen, die hun hele leven in goede gezinnen gewoond hebben en er zo in slagen alle verleiding tot misdaad te weerstaan? Moet het degenen, die menen, dat erfelijke invloeden verwaarloosd kunnen worden, niet toeschijnen, dat een slechte huiselijke omgeving zo diep in de aard van het kind zich inbrandt, dat hij een onheelbare wond achterlaat?

We zien dus, dat degenen die enkel naar de omgeving kijken, verlangen moeten — en terecht — om alle kinderen van gewoontemisdadigers uit hun gezinnen te verwijderen eer zij de schadelijke gevolgen van zijn besmettelijke invloeden hebben ondervonden en hen dan in een zedelijk reiner atmosfeer te plaatsen. Maar hier moeten we op enkele ernstig schadelijke gevolgen letten, die het onvermijdelijk resultaat van het in groten getale verwijderen van kinderen uit slechte huisgezinnen kunnen zijn; gevolgen, die tot dusverre door filantropen geheel over het hoofd zijn gezien. Het bedoelde kwaad spruit voort uit het feit, dat de verwijdering van kinderen uit hun gezinnen, behalve dat het belangrijke uitgaven van staat en partikulieren medebrengt, ook tot resultaat heeft een vermeerdering van het aantal uit die gezinnen voortspruitende kinderen, vooral als het slechte gezinnen zijn. Velen die dit punt nog niet onder de ogen gezien hebben, zullen zonder twijfel niet terstond toegeven, dat dit zo is; maar bij nadere beschouwing zullen zij zien, dat deze slotsom niet te vermijden is. Vooreerst kan het moeilijk ontkend worden, dat het verwijderen van een kind uit een vuile omgeving mogelijk maakt, dat meer zorg besteed wordt aan alle overige kinderen, die in dat gezin blijven; en dat, indien dit in vele gezinnen geschiedt, het resultaat zou zijn, datsommige van deze overige kinderen in het leven blijven, die anders gestorven zouden zijn; een resultaat dat wenselijk is, maar ook niet veronachtzaamd moet worden. Een belangrijker punt is, dat het verwijderen van kinderen uit het gezin op die gezinnen in menig opzicht dezelfde invloed heeft als een vermeerdering van het sterftcijfer; en daar een hoog sterftcijfer normaliter gepaard gaat met een hoog geboortecijfer, volgt hieruit dat een dergelijke verwijdering van kinderen uit slechte gezinnen op grote schaal feitelijk het aantal geboorten in die gezinnen zal doen toenemen. We zien dus, dat de verwijdering van kinderen uit een slechte omgeving in de regel de daar verworven slechte neigingen niet uitwist; en dat, anderzijds, als men ze niet verwijderd, ze ten volle blootgesteld blijven aan alle rampzalige invloeden van aanraking met misdadige familieleden. Zelfs indien erfelijkheid niets te betekenen heeft, blijkt er geen methode van behandeling van kinderen van gewoontemisdadigers, welke niet, hetzij zonder uitwerking is, of bloot staat aan krachtige tegenwerkingen. Hebben we daarom hier niet een sterk argument ten gunste van pogingen om door vroegtijdige afzondering van mogelijke misdadige ouders, te

voorkomen dat dergelijke ongelukkige kinderen ooit ter wereld komen? Laten we er ook aan denken dat de misdadiger, als hij zich in vrijheid bevindt, een bron van zedelijke besmetting is niet alleen voor zijn kinderen, doch voor allen met wie hij in nauwe aanraking komt; en derhalve moet de hervormer, naarmate hij groter nadruk legt op overgedragen invloeden, des te meer wenschen om de misdadiger af te zonderen. Daarom moeten op al deze gronden de overtuigingen van degenen, die de omgeving als de uitsluitende oorzaak van de neiging tot misdadigheid beschouwen — een ernstige onjuistheid, naar ik meen — hen er toe brengen, gezamenlijk met de eugenist er naar te streven, de vruchtbaarheid van misdadigers door afzondering te verminderen — mits dit op zo menselijke wijze als maar mogelijk is geschiede.

Onze slotsom is, dat, terwijl iedere poging in het werk moet gesteld worden om de misdadigers die er zijn te verbeteren, het enige middel om met zekerheid de neiging tot misdaad in toekomstige geslachten te verminderen is — het aantal nakomelingen van de huidige misdadigers te verminderen. Niet alleen zou misdadigheid op deze wijze voor een onbepaalde tijdsperiode geringer worden, doch ook tot zekere hoogte het vóórkomen van een groot aantal schadelijke aangeboren eigenschappen, waarvan bewezen is, dat ze met misdadigheid samengaan; waaronder vallen geestelijke afwijkingen, domheid, lichamelijke minderwaardigheid, geslachtelijke losbandigheid, kwaadaardigheid, gemis aan zelfbeheersing, ledigheid, vatbaarheid voor krankzinnigheid, epilepsie en alcoholisme („The Engl. Convict” p. 183). Zelfs indien deze resultaten slechts langzaam en stap voor stap kunnen verkregen worden, naarmate de geslachten op elkander volgen, hebben we hier zeer zeker een doel, dat onze meest krachtige pogingen waard is.
